

Ben Eylülüm Eylül

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Eylül 2024

"her şeyim olduğun yerdeyim,
fakat hiçbir şeyim yok. .
öyle pür-sükût hâldeyim ki;
üzerime şehir yıkılsa çıtım çıkmaz.
söylemediğin bir hoş cümle kadar ağır değil zira
hiçbir enkaz.

hissizlik, dizlerimden gözlerime kadar,
canı olmayan gölge gibiyim.
dilimde bir intihar şarkısı,
zamanın nafile bir yerindeyim."(Alıntı)

Hiçliğimin öyküsündesin zinhar bir düş budağı şehla gözlü yaşam savaşı mecrasında ölüm kokan bir dervişin sadakası aşkın ihaneti özlemin dirayeti ve sözcüklerin cumbası sensizliğe resti çektiğim ölüm urbası.

Bir kentün bir kalenin bir de esaretin yaftası.
Aşkın şüheda gülüşünde devrik bir tahtı
Onarmakla iştiğal kalbi kanadı kırık bir padişah
Oturamadığım taht kadar bahtıma
Hem sevdalı hem yaralı
Yâdında dünün özü ömrün
Ölüden bozma siması şehrin

Ve işte şiire nidalar ektiğim
Hazanın ortasına tekabül etse de rüzgâr
Ben Eylüüm Eylül:
Bitik bir kentın ölüden sevi dilinin neyse dilediği
Tanrıdan öncem yok mademki rengimle sürgün edildiğim
Bilinmezin coğrafyası...

Hoyratça ayaklar altında çiğnenmiş bir yaprağın öyküsüüm bu aralar...
Alabildiğine üzgün şerh düşmek adına ölüme gücüm tükenirken de günbegün ve işte Eylül dimağında
ve işte hazan akarken damarımda, şahlanan sözcüklerden uyarlamak adına bir şiire daha düşmeden
yolum hiç öne düşer mi başım ve sevdanın pazarında tezgâhında özlemin, münferit bir hece iken aşk ve
müteredit kimliğimden doğmasını beklediğim yeni gün yeni mevsim ve Eylül.
Ritmini yitirdim sözcüklerin en çok da kalbimin.
Bir beyit olma arzum ile beyaz bakir sayfaya konup sayfalarca yazıyor olabilmek iken de tek lüksüm ve
yaktığım tütsümlerle yaşaran gözlerimle ismimin filan da verecek değilim hakkını ne de olsa ben güze ben
hüzne sevdalı fevri bir mevsimim demlendiğim kadar hazanda kışın da kırıntılarını taşıırken cebimde
cenk ettiğim mahrem kalemde kalemimle verdiğim komutlara hükmeden duyguların da elden geldiğince
kotardığı.
Önce hüznümü öptüm sonra annemin elini.
Önce ağladım sonra kim varsa dünde kalan anılarımda ağırladım.
Ağladım da anneme çaktırmadan.
Ağtlar yakmışken annem gidecek diye gelenlerden sordum ikbalimi ve neşreden hasretime dualar
ekledim kalemimle yeni bir cübbe dikiverdim ve de en dik kaleyi inşa ettim yüreğimin tam da ortasına ve
ezan vaktini umut belledim aşk diye de dilimledim.
Öznemdi kayıp olan gerçi şimdi de.
Ölümdü erken olan bense geç kalmışken kendime.
Örtündüğümdü gizem gizil bir öfkenin nezdinde.
Sür-git hayal dünyam:
Ah, azıcık da ait olsaydım ya şu yalan dünyaya?
Dünyalardı örüntü ve üzerinde yaşayan beşerler adeta gaipten gelen birer örüntü:
Ne çok sima ne çok çehre bilemedim de geride sakladıklarını ve izini sürdürdüm insanların ve pekişti
rehavetim ve yıkıldım nasıl da yıkıldım ne de olsa güvendiğim dağlara hem kar hem hüzün hem de şiir
yağmıştı.
Yağmalandı şehir.
Yâd ettim dünde yazdıklarımı.
Yaren bildim kalemi.
Yağmur bildim yaşlarımı.
Dualarım ve ufacık dünyam ve hasretini çektiğim.
Çimenlere bastım ve soldum.

Suyu açtım ve boşaldım.

Seyrinde kâinatın bir mizansen saklı iken derinde ve iç âlemimden firar eden yongaların nezdinde nice yangına mahal verdi iç âlemim bazen bir kıvılcım bazen bir avuç su en çok da Rabbin rahmetiyle hem ihya oldum hem ıslandım asla da kaybetmedim ümidimi.

“Çoğu zaman delirmek için yaşıyorum ben. Yaşamak başlı başına bir yük.” Diyordu yine şair bir satır arasında.

Yeltendiğimden de fazlasıymışım meğer cenk etmek adına çıktığım bu arenada kimse sollayan ruhumu kimse sallayan dünyamı kimse bir sarkıt misali ya da bir dikit ve işte meftun kalbimin de yorgunuyum aslında yazmaya durduğum tüm şiirlerin imlasında saklı bir yanlığı bir hatayım dudak büktüğümse sadece yazdıklarım ve burun kıvrıdığım ve kimse birbirini ağırlayan kimse artık körlerle sağırın birbirini ağırladığı ve işte ağırdan aldığım kadar hayatı ağır olduğum kadar da ismimin başına eklenendir: “Molla”

Bir düşüm ben.

Bir de hümayunu yorgun sözcüklerimin.

Bir günüm ben yirmi dört saatin yetmediği.

Bir hüznüm ben en muteber duygu en şatafatlı yalnızlık hem de cihanın beni sevmediği beni arasına almadığı oysaki bir çocuk gibi pür-neşe kucaklamışken de âlemi ve işte ruhumun dilemması katran karası gecelerin de ulağı bir bitimse gece bir yazıt ise şiir ve diken üstünde yaşadığım sair gün koca bir ömür.

Kocamıştır benim yaslarım.

Kodamandır benim hayallerim.

Ve kendime sadece kendime geç kaldığım...

Hüzün bataryam tükenmek bilmeyen ve ilham manyağı kalemim en çok da sürtük imgelerden çektiğim yoksa nasıl şiir bilirdim hayatı yoksa nasıl aşk bilirdim ölümü...